

ผู้แทนราษฎร - กัลยาณมิตรของแผ่นดิน

พระพุทธองค์ตรัสว่า “...เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่น แม้สักอย่างหนึ่ง ที่เป็นเหตุให้กุศลธรรมที่ยังไม่เกิด เกิดขึ้น หรืออกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้วเสื่อมไป เหมือนความมีกัลยาณมิตรเลย...”

กัลยาณมิตรเป็นบุพภาคหรือเป็นตัวนำให้เกิดความดีและความปลาบปลื้มแห่งความสุข หรืออีกนัยหนึ่งการที่จะเกิดความเจริญต้องมีกัลยาณมิตรเป็นตัวนำ

ในระบอบประชาธิปไตยถือว่าปวงชนหรือราษฎรเป็นใหญ่ คำว่าเป็นใหญ่ในที่นี้ คงจะมีได้หมายความว่า เป็นนักเลงหัวไม้หรืออะไรทำนองนั้น แต่จะต้องหมายถึงเพื่อความถูกต้อง เพื่อความเจริญ ผู้แทนราษฎรจะต้องมีฐานะเป็นกัลยาณมิตรของประชาชน

อีกตอนหนึ่งพระพุทธองค์ตรัสว่า “...เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อนเป็นบุพนิมิต ฉะนั้นใด ความมีกัลยาณมิตรเป็นตัวนำ เป็นบุพนิมิตแห่งการเกิดขึ้นของอริยอัษฎางคิกมรรค ฉะนั้น...”

เราอาจกล่าวว่า ประชาธิปไตยจะอุทัยอยู่ ต้องมีผู้แทนราษฎรที่เป็นกัลยาณมิตรของแผ่นดินเป็นบุพนิมิต

ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้แทนราษฎรทำตัวเป็นปาปมิตร หรือมิตรผู้นำบาปมาให้ ความเสื่อมย่อมเกิดขึ้นทั่วไป

กัลยาณมิตรมีลักษณะอย่างน้อยสองอย่างคือ เป็น**สัตบุรุษ** และมีความเป็น**พหุสูต**

สัตบุรุษหมายถึง บุคคลผู้ตั้งอยู่ในความดี เป็นผู้สุจริตยุติธรรม ถือหาที่เป็นธรรม เป็นที่ตั้งแห่งความเคารพนับถือ ไม่ใช่กะหล่อน กลอกกลิ้งไปวันหนึ่ง ๆ

ส่วนความเป็น**พหุสูต** นั้นหมายถึงมีความรอบรู้ มีความรู้ลึกซึ้ง สามารถใช้ความรู้แก้ปัญหาได้ สามารถถ่ายทอดความรู้ได้

สังคมทุกวันนี้มีความสลับซับซ้อนยากต่อการเข้าใจและการแก้ไข ผู้แทนราษฎรมีหน้าที่ออกกฎหมายและกำกับการทำงานของรัฐบาล ถ้าผู้แทนราษฎรไม่มีความเป็นพหุสูตก็ยากที่จะทำหน้าที่ทั้งสองให้เกิดความสุขความเจริญแก่ราษฎรได้

ความเป็นสัตบุรุษและพหุสูต ก็คือ ความดีและความรู้นั่นเอง **ความดีและความรู้คืออำนาจ** และอำนาจชนิดนี้เท่านั้นที่จะสร้างความสุขความเจริญขึ้นในแผ่นดินได้ หาใช่อำนาจอื่นใดไม่

มีข้อความในพระไตรปิฎกตอนหนึ่ง* ว่า “**สัตบุรุษไม่มีในชุมนุมใด ชุมนุมนั้นไม่ชื่อว่าสภา ผู้ใดไม่พูดเป็นธรรม ผู้นั้นไม่ใช่สัตบุรุษ**”

สภาจะต้องเป็นชุมนุมของสัตบุรุษ!
สัตบุรุษต้องพูดเป็นธรรม!

การประชุมของแก๊งหรือก๊วนต่าง ๆ จึงไม่เรียกว่า สภา

ถ้าสภาผู้แทนราษฎรเป็นชุมนุมของสัตว์บุรุษ ผู้มีความเป็นพหุสัทก็ไม่มีใครจะมาว่าได้อีกต่อไปว่า “การเมืองเรื่องสกปรก” หรือ “การเมืองเรื่องผลประโยชน์”

การเมืองต้องเป็นเรื่องสะอาด การเมืองต้องเป็นเรื่องธรรมะ คุณธรรม และจริยธรรม คืออาภรณ์ของนักการเมือง

ถึงเวลาแล้วที่ควรจะต้องลอกคราบภาพพจน์การเมืองเก่า ๆ ออกไป ให้เรามีการเมืองที่มีฐานอยู่ในความดีและความรู้

ประเทศจะพ้นหายนะและวิกฤตการณ์ และเกิดความร่มเย็นเป็นสุขขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อทุกสถาบันในสังคมมีโน้มนำในเรื่องความดีและความรู้ และช่วยกันสรรค์สร้างให้ความดีและความรู้เข้ามาแทนที่ การบ้ายศ บ้าอำนาจ บ้าผลประโยชน์ เล่นพวก ทุจริต ไม่อุทิศตัวให้หน้าที่ เห็นแก่ตัวและอวิชชา

ความดีและความรู้ หรือกัลยาณมิตตา จะต้องเป็นฐานรากหรือแกนของสังคม สุขและสันติจึงจะพึงเกิดขึ้นในแผ่นดิน.

**พระไตรปิฎก สังยุตตนิกาย สคาถวรรค เล่ม ๑๕ ข้อ ๗๒๕

ลงในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน กรกฎาคม ๒๕๒๕